

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marcely Kučerové a soudců JUDr. Blanky Kapitanové a JUDr. Miroslava Stoklasy v právní věci žalobkyně: **T. O.**, bytem xxx., zast. JUDr. Petrem Kondyskem, advokátem se sídlem Praha 9, V Chaloupkách 21, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, za vedlejší účasti na straně žalované **JUDr. Mibuše Rabasové**, notářky, se sídlem Ostrava – Moravská Ostrava, Na Hradbách 18, IČ: 6302976, zast. Mgr. Petrem Kučerou, advokátem se sídlem Ostrava – Moravská Ostrava, Na Hradbách 2632/18, **o zaplacení 627.131,29 Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalobkyně a vedlejší účastnice proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 16. dubna 2008, č.j. 20 C 56/2005 – 64,

t a k t o :

Rozsudek soudu I. stupně **se** ve vyhovujícím výroku o věci samé (I.), v zamítavém výroku o věci samé co do částky 417.005,-- Kč s příslušenstvím (II.), a ve výrocích o nákladech řízení (III., IV.) **p o t v r z u j e .**

Ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanou **nemá** žádný z účastníků právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Žalobkyně je povinna zaplatit vedlejší účastnici náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 29.529,-- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Petra Kučery.

O d ů v o d n ě n í

Rozsudkem v záhlaví označeným soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni 100.356,80 Kč s příslušenstvím ve výroku uvedeném (výrok I.) a žalobu zamítl co do požadavku na zaplacení 526.774,49 Kč s příslušenstvím ve výroku uvedeném (výrok II.). O nákladech řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo (výrok III.), žalobkyni uložil povinnost zaplatit vedlejší účastníci náklady řízení v rozsahu 68 % ve výši 49.146,77 Kč k rukám Mgr. Petra Kučery ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku (výrok IV.).

Takto soud I. stupně rozhodl ve sporu, jehož předmětem žalobkyně učinila peněžité plnění ve výši 627.131,29 Kč s příslušenstvím. Zaplacení této částky se domáhala na základě tvrzení, že u Okresního soudu v Ostravě je projednáváno pod sp. zn. 99 D 3030/2001 dědictví po zemřelé E. H., zesnulé dne xxx, posledně bytem xxx Tamní soud pověřil notářku JUDr. Miluši Rabasovou, aby jako soudní komisař provedla v tomto řízení potřebné úkony podle občanského soudního řádu. Zůstavitelka byla vdova, před smrtí žila osaměle. Již dne 9.10.2001 se k soudu dostavila PhDr. M. R., příbuzná předemřelého manžela zůstavitelky, a soud upozornila mimo jiné na skutečnost, že se v bytě zdržuje paní D.. Současně odevzdala dva klíče od bytu a uvedla, že paní D. po úmrtí zůstavitelky vyměnila zámek od bytu. Součástí pozůstalosti byl osobní automobil Škoda Felicia LXI, SPZ: xxx, který se po úmrtí E. H. nacházel na parkovišti před domem D. v xxx. Manželé D. byli při předběžném šetření konaném dne 14.1.2002 vyzváni, aby odevzdali klíče od vozidla do notářské úschovy. Až dne 24.6.2002 pan J. D. složil do notářské úschovy velký technický průkaz od předmětného automobilu a téhož dne bylo uloženo vozidlo do úschovy. Soudní komisařka neodhlásila dočasně vozidlo z provozu a nechala narůstat dluh na pojistném (zákonné pojištění odpovědnosti za škodu). Podle znaleckého posudku Ing. Petra Schulmeistera byla výchozí cena vozidla 239.900,-- Kč, ke dni úmrtí zůstavitelky mělo vozidlo hodnotu 219.300,-- Kč. Totéž vozidlo pak mělo ke dni vydání právní zástupkyni žalobkyně podle znaleckého posudku téhož soudního znalce cenu pouze 132.200,-- Kč. Rozdíl cen v částce 87.100,-- Kč označila žalobkyně za škodu vzniklou na jejím majetku. Tvrdila dále, že jí vznikla škoda na ušlém zisku ve výši 129.120,-- Kč, což je částka běžného nájemného v této době v severomoravském regionu za 269 dnů užívání automobilu. V daném případě jej užíval pan D. ode dne úmrtí zůstavitelky do dne převzetí vozidla soudní komisařkou dne 24.6.2002. Cena výpůjčky (nájemné) ve výši 480,-- Kč za jeden den se v rozhodné době uplatňovala při výpůjčce (nájmu) vozidla na dobu trvání výpůjčky (nájmu) na 90 dnů.

Dále žalobkyně tvrdila, že se její majetek zmenšil tím, že soudní komisařce zaplatila odměnu za činnost, kterou jí způsobila škodu, zaplacení této odměny ve výši 9.769,90 Kč proto rovněž z titulu náhrady škody požadovala na žalované.

Po smrti E. H., tedy v době, kdy již soud (soudní komisařka) mohl a měl zajistit dědictví, byla vybrána z účtu na její vkladní knížce částka 100.000,-- Kč dne 1.10.2001 a částka 199.000,-- Kč dne 12.11.2001. Z důvodu nezajištění dědictví, resp. pozůstalosti po zemřelé paní H., došlo i ke ztrátě dalších movitých věcí (klimatizační jednotka, lednička s mrazákem, pračka, kuchyňský robot, lamelové dveře, chodítka a bytové zařízení). Z titulu náhrady škody tedy žalobkyně požadovala částku 299.000,-- Kč (vklad na účtu), 356,80 Kč (hotovost, kterou měla zůstavitelka v nemocnici), 40.000,-- Kč (klimatizační jednotka), 12.500,-- Kč (lednička s mrazákem), 14.000,-- Kč (pračka), 3.500,-- Kč (kuchyňský robot), 10.000,-- Kč (lamelové dveře), 1.900,-- Kč (chodítka), 18.100,-- Kč (bytové zařízení), celkem

tedy 399.356,80 Kč, dále částku 218.005,-- Kč (náhrada škody v souvislosti s automobilem), 9.769,90 Kč (odměna vyplacená soudní komisařce), 1.785,-- Kč (odměna znalci za zpracování posudku ohledně hodnoty automobilu). Žalobou uplatněné plnění požadovala žalobkyně z titulu náhrady majetkové újmy vzniklé jí v důsledku nečinnosti státu – jednacího soudu – v dědické věci po zemřelé E. H.. Tvrdila, že majetková újma jí vznikla jako nutný a obvyklý důsledek jednání (pasivity) státu v řízení, ve kterém, v rozporu s účelem dědického řízení ze strany jednacího soudu nedošlo k zajištění pozůstalosti tak, jak mu zákon ukládá.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby a brojila zejména proti žalobě v části požadující částku 129.120,-- Kč, kterou žalobkyně požadovala z titulu ušlého zisku ve výši běžného nájemného existujícího v rozhodné době v severomoravském regionu. Žalovaná k tomuto požadavku na svoji obranu tvrdila, že takto vyličený požadavek odpovídá bezdůvodnému obohacení, jež mělo být na úkor žalované získáno třetí osobou z důvodu bezúplatného užívání osobního automobilu, není zde proto dána odpovědnost státu za škodu.

Vedlejší účastnice se bránila tvrzením, s nímž také žalovaná vyjádřila souhlas, že v dědickém řízení nedošlo k průtahům, když věc převzala v listopadu roku 2001 a termín předběžného opatření byl stanoven a také se konal dne 14.1.2002. Již při tomto úkonu soudu, resp. soudní komisařky, byly manželé D. vyzváni, aby složili do notářské úschovy klíče od osobního automobilu. Pokud měla dědička obavy ze snížení hodnoty dědictví, mohla navrhnout ustanovení správce dědictví, jehož úkolem mohlo být udržení tržní hodnoty dědictví, a který by případně mohl provádět i jiné majetkové operace sloužící k udržení tržní hodnoty dědictví.

Soud I. stupně po provedeném dokazování vyšel z tvrzení žaloby o průběhu dědického řízení po zesnulé E. H., vedeného Okresním soudem v Ostravě pod sp. zn. 99 D 3030/2001, která mezi účastníky nebyla sporná. Vzal za prokázané, že dědické řízení bylo zahájeno usnesením Okresního soudu v Ostravě ze dne 24.10.2001 a jako soudní komisařka byla pověřena JUDr. Miluše Rabasová, v tomto řízení v postavení vedlejší účastnice. Dne 9.10.2001 byl u tamního soudu sepsán protokol v uvedené dědické věci, neboť se bez předvolání dostavila k soudu PhDr. M. R., bytem xxx, která prohlásila, že je neteří zůstavitelky. Do soudní úschovy odevzdala klíče od bytu zůstavitelky v počtu dvou kusů, a současně prohlásila, že na Policii ČR ohlásí, že v bytě bydlí osoby bez povolení. Dne 14.1.2002 bylo realizováno předběžné šetření, kde soud z prohlášení J. D., který byl vypravitelem pohřbu, a paní J. D. zjistil, že do majetku zůstavitelky patřil také osobní automobil Škoda Felicia LXI, registrační značka xxx, rok výroby 2001, který se nachází na parkovišti před domem manželů D. v xxx. Dne 25.1.2002 soudní komisařka, JUDr. Miluše Rabasová, požádala J. D., aby ve lhůtě tří dnů složil do úschovy notáře klíče od bytu zůstavitelky, jakož i klíče od osobního automobilu, a zároveň předložila dědický spis Okresnímu soudu v Ostravě s odkazem na ustanovení § 175e o.s.ř. Dne 22.2.2002 se k JUDr. Rabasové dostavil J. D., který složil do notářské úschovy technický průkaz k automobilu zůstavitelky a tři kusy klíčů od tohoto vozidla. Soudní komisařce zároveň sdělil, že byt zůstavitelky předá xxx xxx xxx a xxx, kde odevzdal i klíče od bytu zůstavitelky. Veškeré bytové zařízení včetně elektrických spotřebičů bylo zlikvidováno při vystěhování bytu. Usnesením Okresního soudu v Ostravě ze dne 20.2.2006, sp. zn. 99 D 3030/2001, byla v dědické věci po zůstavitelce E. H., zemřelé dne xxx bez zanechání závěti, určena obvyklá cena majetku zůstavitelky částkou 656.138,50 Kč a čistá hodnota dědictví stejnou částkou. Žalobkyni jako univerzální zákonné dědičce bylo potvrzeno nabytí veškerého majetku náležejícího do dědictví. Krajský soud v Ostravě ve svém usnesení ze dne 29.9.2006, č.j. 10 Co 513/2006-39, potvrdil uvedené usnesení Okresního soudu v Ostravě ze dne 20.2.2006, č.j.

99 D 3030/2001-369, pouze změnil výrok II. a V. usnesení tak, že výrok II. dále zní: „Soud potvrzuje nabytí veškerého majetku náležejícího do dědictví univerzální zákonné dědičce – pozůstalé neteři“. Dědictví je tvořeno věcmi, které jsou uvedeny v usnesení Okresního soudu v Ostravě, kromě neoceněných autorských práv zůstavitelky u divadelní a literární agentury Dxxx, občanské sdružení, a dále upravil soupis věcí tak, že dědictví je tvořeno vlastnictvím k účtu č. xxx, z vkladní knížky s názvem H. V., vedené u pobočky České spořitelny, a.s. se zůstatkem ve výši 303.401,10 Kč. K těmto věcem ještě náleží veškerá autorská práva předemřelého manžela zůstavitelky.

Po právní stránce soud I. stupně věc posoudil podle § 5 písm. b/, § 3 písm. b/, § 4 odst. 1, § 8 odst. 2 a § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná pouze z malé části. Konstatoval, že předpokladem odpovědnosti státu za škodu podle citovaného zákona je existence nezákonného rozhodnutí nebo nesprávného úředního postupu, vznik škody a příčinná souvislost mezi škodou a nesprávným úředním postupem, odpovědnost je založena na objektivním principu, tedy vzniká bez zřetele na zavinění. Jednotlivé žalobou uplatněné nároky posoudil soud I. stupně následovně:

Požadavek na zaplacení částky 87.100,-- Kč (snížení hodnoty předmětného automobilu), na zaplacení 129.120,-- Kč (označeno jako ušlý zisk představovaný běžným nájemným za užívání předmětného automobilu), 1.785,-- Kč (zaplacená odměna znalci za zpracování znaleckého posudku), 9.769,90 Kč (odměna přiznaná soudní komisařce), zaplacení 399.356,80 Kč (výběry z vkladní knížky, hotovost na ní uložená byla předmětem dědictví) soud I. stupně zamítl jako neopodstatněné se zásadním odůvodněním, že ve vztahu k těmto žalobním požadavkům nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu, tedy absentuje jeden z předpokladů pro odpovědnost žalované za vznik škody podle zákona č. 82/1998 Sb. K částce 399.356,80 Kč, o níž žalobkyně tvrdila, že byla vybrána (dva výběry 100.000,-- Kč a 199.000,-- Kč z vkladní knížky s názvem H. V.), soud I. stupně konstatoval, že k prvnímu výběru v částce 100.000,-- Kč došlo ještě před zahájením dědického řízení. Za situace, kdy se soud o smrti zůstavitelky dozvěděl dne 9.10.2001 a notárka byla pověřena jako soudní komisař na základě usnesení ze dne 24.10.2001 a předběžné šetření bylo realizováno dne 14.1.2002, nedošlo v dědickém řízení v tomto směru k nesprávnému úřednímu postupu.

Vyhovujícím výroku o věci samé předcházelo zjištění soudu I. stupně, že movité věci, které tvořily součást dědictví po zůstavitelce a které měla žalobkyně jako univerzální zákonná dědička, nebyly zajištěny tak, aby nedošlo k jejich krádeži. Neobjasněnou zůstala otázka, zda vůbec došlo k zapečetění bytu, ve kterém se věci nacházely. Z hlediska právního uzavřel, že ve vztahu k tomuto uplatněnému nároku došlo k nesprávnému úřednímu postupu ze strany státu, a v této části je proto žaloba opodstatněná. Výši škody soud I. stupně zjistil z dědického spisu, kde byly věci ohodnoceny pro účely dědického řízení v celkové částce 100.356,80 Kč, a v tomto rozsahu proto žalobě vyhověl včetně příslušenství (odkaz na § 517 odst. 2 občanského zákoníku).

Výrok o nákladech řízení odůvodnil odkazem na § 142 odst. 2 o.s.ř. a jejich rozsah a výši v odůvodnění napadeného rozsudku specifikoval.

Rozsudek napadla žalobkyně, a se souhlasem žalované, i vedlejší účastnice včas podaným odvoláním.

Žalobkyně brojila proti zamítavému výroku o věci samé (výrok II.), a to co do výše částky 417.005,-- Kč.

Vedlejší účastnice brojila proti vyhovujícímu výroku (výrok I.).

Předmětem odvolacího řízení tak zůstala částka 517.361,80 Kč.

Z obsahu odvolání žalobkyně vyplývá, že jej založila na odvolacím důvodu podle § 205 odst. 2 písm. g/ o.s.ř., tedy soudu I. stupně vytýkala nesprávné právní posouzení věci. K uplatněnému odvolacímu důvodu tvrdila, že soud I. stupně nesprávně posoudil činnost, resp. nečinnost Okresního soudu v Ostravě, když se soustředil na posouzení otázky, jakým způsobem konala ustanovená soudní komisařka, JUDr. Miluše Rabasová, aniž by vzal zřetel na nečinnost Okresního soudu v Ostravě, který dědictví po zemřelé E. H. projednával. Zdůrazňovala, že podstatou věci je právě nečinnost Okresního soudu v Ostravě, který byl dne 9.10.2001 informován, že v bytě zůstavitelky se neoprávněně zdržují cizí lidé. Byt nebyl bezprostředně poté ve smyslu § 175e o.s.ř. zapečetěn a nebyla provedena žádná neodkladná opatření k zajištění majetku. Byl tak ponechán prostor manželům D. zcela nerušeně nakládat s majetkem a s majetkovými právy zůstavitelky, a tento majetek užívat a čerpat z něho užítky. Zcela bez povšimnutí soudu I. stupně zůstalo též zjištění o prodlení Okresního soudu v Ostravě od 25.1.2002, když mu byl zaslán návrh vedlejší účastnice s odkazem na § 175e o.s.ř. Okresní soud však žádné potřebné opatření k ochraně zájmů dědičky neučinil a spis soudní komisaře vrátil až dne 10.6.2002. Odvolatelka dále rekapitulovala chronologicky průběh dědického řízení a navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Z obsahu odvolání vedlejší účastnice vyplývá, že i ona založila své odvolání na důvodech podle § 205 odst. 2 písm. g/ o.s.ř. Soudu I. stupně vytýkala, že při právním posouzení věci nevzal v úvahu, že do bytu zůstavitelky měly přístup třetí osoby, které zároveň o zůstavitelku pečovaly dlouhodobě před jejím úmrtím. Za této situace nemohl ani soud a ani ona, jako ustanovená soudní komisařka, učinit jakékoliv kroky k zabezpečení movitých věcí v bytě tím způsobem, aby nemohly s těmito věcmi manipulovat osoby mající přístup do předmětného bytu. Pokud se jedná o odpovědnost žalované v tomto sporu, není podle odvolatelky dána, neboť v řízení bylo prokázáno, že pokud vznikla žalobkyni škoda, pak ke vzniku této škody došlo v důsledku trestné činnosti konkrétních osob. Není proto možné, aby za této situace byl za vzniklou škodu odpovědný stát, který by tak musel ze svých prostředků odškodňovat veškeré oběti trestné činnosti. Pro případ, že by se odvolací soud ztotožnil se závěry obvodního soudu, namítala, že není možné přiznat žalobkyni právo na zaplacení úroku z prodlení, neboť výkon takového práva je v rozporu s dobrými mravy. Je tomu tak proto, že z celého řízení je patrné, že nárok žalobkyně byl nárokem zcela jednoznačně sporným a navíc byla žalobkyně úspěšná v rozsahu 84 %. Navrhla, aby odvolací soud v napadeném vyhovujícím výroku rozsudek soudu I. stupně změnil a žalobu zamítl.

Odvolací soud z podnětu podaných odvolání přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, jež předcházelo jeho vydání (§ 212, § 212a odst. 1 a 5 o.s.ř.), a dospěl k závěru, že odvolání n e j s o u důvodná.

Z obsahu podaných odvolání vyplývá, že odvolatelky soudu I. stupně vytýkají nesprávné právní posouzení věci. Za situace, kdy žalobkyně ani žalovaná nebrojily proti skutkovým zjištěním učiněným soudem I. stupně, odvolací soud ze skutkových závěrů přijatých v rozsudku soudu I. stupně vycházel.

Podstatou sporu tak zůstalo, zda postupem Okresního soudu v Ostravě ve věci dědictví po zůstavitelce E. H., zemřelé dne xxx, vznikla žalobkyni škoda, a zda tato škoda je v příčinné souvislosti s nesprávným úředním postupem Okresního soudu v Ostravě, resp. ustanovené soudní komisařky.

Podle § 13 zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.

Co lze považovat za nesprávný úřední postup, zákon blíže nespécifikuje. Z obsahu tohoto pojmu vyplývá, že podle konkrétních okolností může jít o jakoukoliv činnost spojenou s výkonem pravomocí orgánu státu, dojde-li při ní nebo v jejím důsledku k porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu, nebo k porušení pořádku určeného povahou a funkcí postupu. Odpovědnost státu se neomezuje jen na některé ze tří složek státní moci, zpravidla je však spojována s nesprávným úředním postupem orgánu moci výkonné a soudní (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 627/2006).

V rozhodované věci žalobkyně tím, že napadá postup okresního soudu, resp. postup ustanovené soudní komisařky, napadá nesprávný úřední postup moci soudní. Konkrétní výtky pak směřují k průtahům v dědickém řízení, a žalobkyně má za to, že v důsledku těchto průtahů se její majetek zmenšil. Nesprávný úřední postup soudu, v jehož důsledku jí vznikla škoda, spatřuje v tom, že dědický soud, resp. soudní komisařka, nekonal včas a neučinil opatření, která jsou nezbytná k zajištění majetku patřícího do dědictví a k jeho uchování. (Bezprostředně po úmrtí zůstavitelky nebyl proveden soupis majetku a nebyl zapečetěn byt zůstavitelky.)

Podle § 175e odst. 1 o.s.ř., vyžaduje-li to obecný zájem nebo důležitý zájem účastníků, učiní soud i bez návrhu neodkladná opatření. Účelem neodkladných opatření je vyloučit v důležitém zájmu účastníků řízení nebo v obecném zájmu možnost poškození nebo ztráty majetku zůstavitele dříve, než se řádně zjistí jeho stav.

V posuzovaném případě byl Okresní soud v Ostravě projednávající dědictví informován paní M. Raisovou dne 9.10.2001, že v bytě bydlí další osoby, dědické řízení bylo zahájeno usnesením ze dne 24.10.2001, předběžné šetření bylo provedeno 14.1.2002, dne 25.1.2002 byl soudní komisařkou vyzván J. D., aby složil do úschovy klíče od bytu zůstavitelky, jakož i klíče od osobního automobilu. Shodně se soudem I. stupně odvolací soud spatřuje nesprávný úřední postup v dědickém řízení v tom, že soud, resp. soudní komisařka, nekonal v zájmu žalobkyně jako jediné dědičky, a nezajistil včas byt zůstavitelky, ačkoliv o přítomnosti třetích osob v bytě byl zpraven ještě před zahájením dědického řízení. Z tohoto důvodu je také správný právní závěr soudu I. stupně, že v příčinné souvislosti s tímto nesprávným úředním postupem vznikla žalobkyni škoda spočívající ve ztrátě věcí patřících do dědictví, které však fakticky nikdy nepřevzala, neboť se v bytě zůstavitelky nenacházely (hodnota věcí činila částku 100.356,80 Kč). Ztráta hodnoty automobilu patřícího do dědictví není v příčinné souvislosti s postupem Okresního soudu v Ostravě, vznik odpovědnosti státu je proto vyloučen. Stejně tak tomu je u požadavku na zaplacení 1.785,-- Kč (odměna znalce za zpracování posudku o hodnotě vozidla). Ve vztahu k uplatněnému nároku na zaplacení 129.120,-- Kč není žalovaná pasivně legitimována. Je tomu tak proto, že toto plnění

požadovala žalobkyně na základě tvrzení, že jde o ekvivalent běžného nájemného za 269 dnů užívání automobilu panem D. Takto vylíčený skutek je z hlediska právního požadavkem na vydání bezdůvodného obohacení, nikoliv na náhradu škody vzniklou při výkonu státní moci. Za důvodný neshledal odvolací soud ani požadavek žalobkyně na zaplacení škody ve výši 199.000,-- Kč, která jí měla vzniknout tím, že tato částka byla v listopadu roku 2001 vybrána třetí osobou z vkladu patřícího do dědictví. Jak již bylo konstatováno, soud (soudní komisařka) je povinen kdykoliv za řízení i bez návrhu učinit opatření, která jsou nezbytná k zajištění majetku patřícího do dědictví. V tomto případě to však byla sama žalobkyně, která neumožnila dědickému soudu, aby včas zajistil vklad patřící do dědictví, když o jeho existenci soud, resp. soudní komisařku neinformovala ani při předběžném šetření. Ve vztahu k tomuto žalobnímu požadavku tedy rovněž nedošlo ze strany soudu či soudní komisařky k nesprávnému úřednímu postupu a ani v tomto případě nedošlo ke vzniku odpovědnosti státu za škodu.

K námitkám vedlejší účastnice považuje odvolací soud za potřebné zdůraznit, že úroky z prodlení jsou příslušenstvím jistiny, jejich přiznání je proto zcela v souladu s právem, a námitka odvolatelky o rozporu s dobrými mravy je proto zcela nepřiléhavá (§ 517 odst. 2 občanského zákoníku).

S uvedenými důvody odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujícím výroku o věci samé a v zamítavém výroku co do částky 417.005,-- Kč s příslušenstvím a v akcesoricky navazujících výrocích o nákladech řízení podle § 219 o.s.ř. jako věcně správný potvrdil.

V zamítavém výroku (výrok II.) nebyl rozsudek soudu I. stupně napaden co do částky 109.769,49 Kč, v tomto rozsahu proto zůstal stranou přezkumné činnosti odvolacího soudu a nabyl samostatně právní moci.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř.

Ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanou bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyni, jejíž míra úspěchu byla větší než míra úspěchu žalované, žádné náklady nevznikly.

Žalobkyně byla zavázána zaplatit vedlejší účastnici náklady řízení v rozsahu 61,2 % (po odečtení úspěchu a neúspěchu ve věci). Náklady vedlejší účastnice jsou tvořeny odměnou za právní zastoupení podle § 3 odst. 1 bod 6 vyhlášky č. 484/2000 Sb. a dvakrát paušální částkou podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (zažalovaná částka: 517.361,-- Kč, oprávněný nárok: 100.356,80 Kč, odpovídající SOP 4.020,-- Kč, nárok na náhradu nákladů řízení vedlejší účastnice: 61,2 %, náklady 48.250,-- Kč x 61,2 % = 29.529,-- Kč).

Poučení : Proti tomuto rozsudku **n e n í** dovolání přípustné, ledaže by dovolací soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Dovolání se podává do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

V Praze dne 17. dubna 2009

JUDr. Marcela Kučerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
P. B.